

**De openbaring voor de kerk Gods
in Nederland**

Afschrift van de brief

van vrouw

G. van Schuppen

te Veenendaal

Aangaande de oordelen Gods over gans Europa,
ook over Nederland,
opdat de Kerke Gods zichzelf schuldig kenne en
wedergebracht worde tot de Heere, om in Zijn
kracht Hem te dienen en voor Hem te leven
met eenparige schouder.

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2003.

VEENENDAAL, 16 juli 1873.

Veel geachte Vrienden,

De openbaring, die de Koning der kerk mij gegeven heeft in de dingen die haast geschieden moeten.

Mijn werk is voortgekomen uit het intrekken der subsidie van de Hoofdcommissie der Christelijke School te Amsterdam. Omdat, wij Gereformeerd zijnde, zij ons ten onrechte die gelden onthielden, en zij die gelden niet uit hun eigen beurs gaven, moest ik dat onrecht den Heere aanklagen.

Waarop de Heere mij voorkwam met deze woorden: "Dan zullen alle hoogmoedigen en allen die goddeloosheid doen, een stoppel zijn en de toekomstige dag zal ze in vlam zetten". Met die woorden kreeg ik een overzicht over ons ganse werelddeel, en vooral kwamen mij de huichelaars en de naamchristenen helder onder het oog. Die zag ik het ook zoo bang hebben bij bovengenoemde oordelen als Benhadad, toen hij van kamer in kamer vlood. Zij zullen zich niet weten te verbergen als het alles doorzoekend oog Gods komt.

De volgende morgen was het mij niet meer zoo helder, maar ik was met de Heere in alleenspraak, en zeide: "ach Heere, het is mij zoo een vreemd gezicht, mocht Gij het eens opklaren, zoo het toch van U geweest is." Toen kwam mij de Koning der kerk helder onder het oog en wel met deze waarheid:

“ Want Hij komt, want Hij komt om de aarde te richten in gerechtigheid en de wereld in alle rechtmatigheid.”

De wederklank van die waarheid moest ik uitboezemen: *“Gezegend is Hij, Die komt in den Naam des Heeren; ja wij zegenen U, uit het huis des Heeren; ja wij zegenen U al te saám.*

Nu kwam mij de kerke Gods op aarde onder het oog, zoals zij van de Vader aan den Zoon ter vrijmaking en ter verlossing is overgegeven; waarvan het ene lid hier en het andere daar verspreid lag; en dus voor ons oog geen *geheel* lichaam meer uitmaakt. Ja, de kerke Gods hier op aarde is geheel onzichtbaar. **Maar daartoe, om die kerk te herstellen, zou de Koning der kerk komen om de aarde te richten.** Echter zal het *Zijn* werk zijn om Gods volk nog eens kenbaar te maken op de straten en de huichelaar en de naamchristen openbaar te maken, die nu een hogen toon aanslaan en Gods ware volk onderdrukken en hun uitroeien; die zullen, indien zij niet geheel worden uitgeroeid, toch geen onderdrukkers der kerk meer kunnen zijn, want de Heere zal ze toch ten onder brengen en zij zullen zich tot de vijanden keren.

O, wat zag ik Gods volk weer dicht ineen gesloten, gelijk als in de dagen der Apostelen, één hart en één ziel. En ik zeide: "Heere, wanneer zullen deze dingen zijn"? Hij antwoordde: "Ziet het is nabij, voor de deur".

Twee dagen later, toen ik nog overdenkende was wat de Heere tot mij gesproken had en dat "Hij komt, Hij komt" zich nog gedurig in mijn verlangen en in mijn ziel herhaalde kwam mij deze waarheid voor: "Maar wie zal dan bestaan als Hij verschijnt? Want Hij zal zijn als het vuur des goudsmids en de zeep des vollers. Hij zal zitten en de kinderen van Levi reinigen als goud en beproeven als zilver."

En ik zeide: “Heere, Heere, ook ik zal niet kunnen bestaan”. Niet dat ik ontkende dat de Heere mij had wedergeboren en vernieuwd door Zijnen Heiligen Geest en mijn ziel niet geborgen was in de steenrots Christus, maar meer om de afmakingen voor den Heere en dat ik, de weeën over Sions breuk kennende, ook ‘niet als wind gebaard had en den lande geen behoudenis aangebracht had’. Maar de Heere deed mij de kracht gevoelen van deze waarheid: "Hij versteekt mij in Zijne hut, Hij verbergt mij ten dage des kwaads".

Toen toonde mij de Heere **dat Hij de stromen des Geestes zou uitgieten, want dat het alleen door Zijnen Geest zou geschieden.**

Enige dagen later kwam mij de Heere voor met deze waarheid: "Mijn volk, ga in uw binnenkamer en verberg u een klein ogenblik tot de gramschap overga".

Toen zag ik de gramschap Gods afdalen van den hemel en dat ieder van Zijn volk zou nodig hebben, dat de Heere mij beloofd had: ‘dat de Heere ons versteken zou in Zijn hut, ten dage des kwaads’. En dit zal geschieden, zo waarachtig als er een God is.

Twee dagen later zat ik te denken hoe dikwijls ik land en volk op mijn hart had gevoeld, met een aandrang in mijn gemoed om het op te dragen aan den Heere om redding en herstel, maar dat ik altijd als iemand die aan een gesloten deur kwam, weer heen moest gaan. Wel heeft de Heere mij wel eens vergunning gegeven dat ik mijn eigen schulden en noden nog eens weer kwijt mocht raken, maar 's lands zaken bleven mij toch verzegeld.

Maar nu kwam mij in een ogenblik voor, dat ik de Kerke Gods alleen in het oog kreeg, zoo vervallen en uiteengerukt als zij is. En toen werd mij de Fontein, geopend voor het huis Davids en voor de inwoners van Jeruzalem, ontsloten. Dáár mocht het mij door genade gegeven worden, de Kerke Gods, die heden ten dage (op leven en dood zal worden opgeroepen ten strijde) zo ontoegerust, zoo bezoedeld, zoo onrein is, op te brengen en te laten gaan door de zee der Bloedfontein en daar weer uitkwamen ‘als schapen die uit de wasstede opkomen en geen derzelve was jongeloos’.

Wat mocht ik daar **die herstelde kerk weer heerlijk aanschouwen, en de Geest maar door zien trekken als een doorlopend vuur. ja, nog sneller dan op de Pinksterdag.** Ik galmde uit: "'t Rechtvaardig volk zal welig groeien", enz.

Drie weken heb ik gejuicht en gejubeld over het heerlijk vooruitzicht dat ik had. De Koning der kerk was mij altijd dierbaar en altijd maar als een overwinnend Held onder het oog. En het was mij een eer voor Zijn Naam en zaak waardig geacht te worden smaadheid te lijden. Daarna werd ik begerig van den Heere te weten wat toch mijn werk zou zijn als Hij de aarde kwam richten.

Na drie dagen in de verzuchting voor de Heere geweest te hebben, stortte de Heere onmiddellijk van den Hemel een vreugde in mijn ziel. Maar ik kon niet onderscheiden wáárover dit was. En ik zeide: “Heere, dat is iets dat ik op aarde niet kan dragen, dat is voor den Hemel; och doe mij toch weten waarover ik zulk een vreugde moet bedrijven”. Den volgenden morgen stond ik weer met diezelfde hemelse vreugde in mijn hart op en toen kwam mij deze waarheid voor: “Johannes zag een molensteen in de zee geworpen en alzo zal Babylon zinken en niet weder opstaan”.

Nu toonde mij de Heere ‘de Antichrist enz., de Antichrist, de hoer, die daar zit op vele wateren, uit wiens zwijmelwijn al de volken der aarde gedronken hebben’, ook ons land met volle teugen. En hoe dat alles van de aarde werd weggevaagd in een uur (dat is schielijk en onverwachts), en hoe dat alles verwoest zal worden. “Vergeldt haar uit

de drinkbeker waaruit gij gedronken hebt, vergeldt haar dubbel, naar dat zij u gedaan heeft”

En toen was het: “Bedrijf vreugde over haar, gij hemel en aarde, gij profeten en apostelen en allen gij die God vreest, gij allen, klein en groot. En de vier en twintig ouderlingen vielen neder en zeiden: *Amen, Hallelujah! Amen*. En zij zeiden ten tweeden male: *Amen, Hallelujah!*”.

Ook mijn ziel zeide: *Hallelujah, Amen*, op dit grote werk der verlossing. Nu wist ik waarom ik vreugde moest bedrijven: over de val van het grote Babylon. Toen heb ik dagen achtereen maar gejubeld en gezongen:

*'t Juicht al voor 't aangezicht des Heeren,
Hij komt, Die de aarde zal regeren,
En richten vol van Majesteit,
De wereld zal gerechtigheid,
En 't mensdom Zijne waarheid eren.*

*Dan zal 't gejuich ten hemel dringen,
Dan zullen wij Gods eer,
Bij opgestoken vaandels, zingen,
Uw wens vervull' de Heer'.
'k Weet nu, dat Gods gezalfden Koning,
Geen heilgoed zal ontbreken.
Want God zal, uit Zijn hemelwoning,
Hem sterken op Zijn smeken.*

Ja, dan zullen wij Gods eer, die lang vertrappt en vertreden lag, wederom zingen.

Daarna bracht mij dit alles in een hevige strijd en die bracht mij alweer opnieuw tot de Heere. Want het werd mij door vrienden voor de voeten geworpen dat de tijd voor zulke grote gebeurtenissen nog niet rijp is. Doch de Heere kwam mij voor met deze woorden: "Ziet, Ik kom als een dief in den nacht, zalig is hij die waakt".

En daarna sprak de Heere weer tot mij na vele overwegingen: "De bijl ligt alreeds aan de wortel der bomen". Daarna toonde mij de Heere waarin de bijl voor ons alreeds aan de wortel der bomen lag. Dat is in de rumoeren, die wij zien in het binnen- en buitenland. Ja in ons gehele werelddeel staat alles als buskruit. En als er een vonkje van 's Heeren gramschap invalt staat alles in lichte, laaie vlam.

Toen heb ik de vijand als ruige kevers op ons land zien aanrukken en ik zeide: "Och Heere HEERE, is het dan een vastelijk besloten verdelging"? Twee dagen ben ik in mijn geest staande voor den Heere gebleven, zeggende: "Heere! zult gij dan de rechtvaardigen met de goddelozen ombrengen"? "En Abraham bleef nog staande voor het aangezicht des Heeren". Zoo was het ook met mij, om nog een overblijfsel af te smeken in het land, dat de Heere zoo dikwijls had uitgeholpen door ons te bevrijden van vreemde overheersing, en dat wij nog een eigen beheer mochten blijven behouden.

Pleitende op het eeuwige genadeverbond, opgericht met Zijn volk in ons land, bad ik dat Hij ons toch niet mocht aanzien in hetgeen wij uit onszelfen zijn, maar hetgeen Hij Zijn volk gemaakt had in de Enigen Algenoegzame Middelaar des Nieuwen Verbonds. O, wat vond ik dáár een toegang in schuldbelijdenis tot de rommelende ingewanden Gods; om daar te blijven liggen, tot de Heere Zijn

aangezicht wendde en mij in geloofsvertrouwen de zaak uit de handen nam, hoe dat Hij een overblijfsel zou laten in ons land. En dat Hij Zijn volk wel zou reinigen van zijn schuim. Maar dat het overblijfsel zou wederkeren tot de sterke God. En dat het overblijfsel onder een eigen beheer zal gerekend worden. Maar ach, het zal zo klein en weinig zijn.

Daarna kreeg ik met onzen koning te doen, of de Heere onze koning daartoe nog gebruiken wilde, dewijl er voor Hem toch niets te wonderlijk is. Maar na veel verzuchtingen toonde mij de Heere dat de koning het niet zou zijn die Hij daartoe verkoren had. Want de koning werd voor mijn aangezicht afgesneden als regerend vorst en ook niemand van zijn huis. **Maar ik heb over ons land zien komen een Republikeinse regering in de vreze Gods en alzo de Kerk geheel vrij gezien van den staat.** Kerkelijke regering en politieke regering onderscheiden lichamen, maar de politieke regering de voedster van des Heeren Kerk. Dan zal de Sabbat weer geheiligd worden, de spoorreinen op Zondag zullen niet meer rijden. Dan zal de Heere verheerlijkt worden door het recht.

Maar wat zal er al niet vooraf gaan voor het zóver is? Dat ieder met zijn eigen schuld vlak moge neervallen voor de Heere. Zoo bewerkte mij de Heere, dat ik drie dagen als in den Geest ter aarde heb gelegen en maar uit heb moeten kermen:

"Wij hebben God op 't hoogst misdaan
en zijn van 't heilspoor afgegaan".

En zeide met Jeremia: "Mijn ingewand, mijn ingewand, ik heb barenswée. O wanden mijns harten, mijn hart maakt getier in mij. Want mijn ziel hoorde het geluid der bazuin en het krijgsgeschrei, breuk op breuk werd er uitgeroepen. Want de dochter Sions weent, zij breidt hare handen uit, zij is als in de eerste kindernood, zij zegt: Wee; mijn ziel is moede vanwege de doodslagers." Dat was letterlijk mijn toestand. Gedurig was het weer mijn bede of het nog lang moest duren dat de Heere met zulke vreselijke oordelen en gerichtten zal komen. Daarop kwam die waarheid met kracht op mijn hart: "Sla de sikkkel aan, want de oogst is rijp. Kom aan, daal henen af, want de perskuip is vol tot overloopen toe".

Toen ben ik tien dagen geweest dat ik nooit anders de Zone Gods kon aan mijn geest vertegenwoordigen als met het uitgestrekte blinkend zwaard over gans Europa. Onder dit alles had ik deze troost, dat de Heere mij in alles wel zou doen delen in Zijn oordelen, maar dat Hij mij, met de mijnen, zou verbergen in de schuilplaats des Allerhoogsten. Dit hield mij toen op de been. En ik mocht daarna elf weken lang de vrede Gods smaken voor mijne ziel die alle verstand te boven gaat.

Ik heb veel gezien van de benauwdheid en twijfelmoedigheid onder al de volken, dat het nabij komen zal aan de benauwdheid, in den dag aller dagen. Want de mensen zal het hart bezwijken van vreze; en twijfelmoedigheid zal wezen onder de volken. Want de Heere staat haastig gereed om te komen met drie gerichtten: hongersnood, zwaard en pest.

Nadat alles was geschied moest ik zeggen: "Heere, Heere! Hoe kunnen deze dingen zijn? En de Heere zeide: "In stilheid en vertrouwen zal uw sterkte zijn."

"De Heer' zal in dit moeilijk leven,
Zijn erf- en bondvolk nooit begeven.
Het oordeel keert vol majesteit,
Haast weder tot gerechtigheid.
Al wie oprecht is van gemoed,

Die merkt het op en keurt het goed.”

Groet allen die Jezus liefhebben in oprechtheid.

16 juli 1873,

G. VAN SCHUPPEN.

Bovenstaande brief van Vrouw Van Schuppen is voor de 1^e keer uitgegeven in het begin van deze eeuw. De uitgever gaf de brief deze titel: ‘De oordelen Gods over Nederland.’ De titel beantwoordt niet geheel aan de inhoud. Vrouw Van Schuppen heeft in de aanhef van haar brief geschreven:

‘De openbaring die de Koning der kerk mij gegeven heeft.’ Haar brief is eerst ná haar dood uitgegeven. Dat blijkt uit onderstaande brief, geschreven in 1909 door een neef van Vrouw van Schuppen. Deze brief werd opgenomen in het boekje: “Komt, luistert toe”. Deel IV door J. van Dam.

Veenendaal, 13 mei 1909.

Geachte vriend!

In beleefd antwoord op uw informatie aangaande mej. Grietje van Schuppen, geb. Bijer, kan ik u meedelen, dat ik haar, zijnde een volle nicht van mij, natuurlijk goed gekend heb. Zuster en broers-kinderen, die dezelfde grootmoeder hadden, dat was Grietje Broekhuizen, huisvrouw van J. Hiensch, die een licht in de genade was en voor kinderen en kindskinderen treffelijke beloften had; en wier werkzaamheden in druk verschenen zijn.

De moeder van Grietje van Schuppen, Chrisje Hiensch, was een vraagbaak in deze plaats, natuurlijk met menselijke gebreken. En ik heb in mijn weg ontdekkende onderwijzingen van haar ontvangen. En er zijn reeds drie dochters juichend heengegaan. Onder welke ook Grietje van Schuppen, die op 20- jarige leeftijd tot ontdekking kwam bij gelegenheid van een zeer zwaar onweer en die bij verdere leiding de bewustheid omdroeg, dat zij het eigendom van Christus was. Zij was wel begiftigd met licht van onderscheid, maar overigens zeer zacht in het behandelen van zoekende zielen.

Dat de toestand van kerk, land en volk haar werk aanbracht, kan ik mij natuurlijk nog zeer goed herinneren, hoewel het ruim dertig jaar geleden is. Ik had teveel achting en liefde voor haar, dan dat ik op die werkzaamheden enige captie (= aanmerking) maken zou. Alleen zult u merken, als wij bij wijze van profetie bepalingen gaan maken, dat het dan wel eens anders gaat, als soms in de naaste toekomst verwacht wordt. Zij is, zoals u bemerkt, reeds overleden in het begin der Doleantie en heeft met blijdschap de reformatie der kerk aanschouwd.

Haar ziekbed, dat ca, zeven jaren heeft geduurd, was lijden zonder weerga: krampachtige, astmatische aandoeningen, die haar dag en nacht de ademhaling

ontzettend bemoeilijkten, gepaard met ontzettende reumatische pijnen en knobbeljicht; over welk lijden wij met haar kinderen nog wel eens spreken. Zij heeft zeven kinderen nagelaten. Bij de jongste zoon wordt de vreze des Heeren gevonden; bij de anderen is een toegekeerdheid ...

Van die brief, toen aan een kennis geschreven, zijn in Zuid-Holland, zo ik bemerk heb, wel afschriften, maar in druk uitgegeven heb ik nooit gehoord.

Na haar laatste lijden, dat niet met bijzonder leven gepaard ging en waarvan er vanwege de benauwdheid weinig van 't volk bij haar kwamen, heeft ze op het einde met ruimte getuigd:

*“Straks leidt men haar in statie uit haar woning,
in kleding, rijk gestikt, tot haren Koning,” enz*

Mij dunkt, zo van heel haar leven u iets meegedeeld te hebben.

Zij is uit de strijdende kerk overgegaan in de triomferende, waar geen banden van den staat meer knellen. Ingegaan in het Nieuwe Jeruzalem, in die stad die de zon of de maan niet behoeft, omdat de Heere haar verlicht; waar geen inwoner zal zeggen: ik ben ziek. Waar geen rouw of gekrijt wezen zal; ook geen Kanaänieter; en aldaar zal geen nacht zijn. Dan zal Satan verpletterd zijn onder de voeten van Sions Koning, Die hier Zijn ellendigen recht deed; zal hen eeuwig in tronen met Hem doen heersen, storeloos en altijd.

Zoek dus maar geen grote dingen in Kerk of burgerstaat, maar zie er uw ziel als een buit uit te dragen.

Met gevoelen van Hoogachting,

uw vriend H. de Hiensch Czn.

De weg der bekering , verheerlijkt aan H. de Hiensch Te Veenendaal

1

Mijn lieve kinders, teed're spruiten
 I k voelde lust, mij drong deez' plicht
 Om aan u op papier te uiten
 Wat God heeft aan mijn ziel verricht.
 O, 't is mijn zucht, mijn zielsbegeren
 Door 's Heeren geest zo ingeleid
 Alleen te doelen de eer des Heeren
 En uwer zielen zaligheid

2

O, Mocht g' uw Schepper jong gedenken
 En kiezen vroeg de dienst van God
 De wereld kan geen vrede schenken
 Der zonde loon: 't rampzaligst lot!
 Och, vraag de Heere onder 't lezen
 Dat Hij aan u dat werk ook doe
 Dat Hij uw vader heeft bewezen.
 Komt, neigt het oor en luister toe.

3

I k had reeds in mijn jong'lings jaren
 Gevoel van dood en eeuwigheid.
 En zondigde met veel bezwaren
 Uit vrees: De hel is mij bereid
 Het ging soms ver die slaafse vreezen
 En perste menig traan uit 't oog
 Dan weer met vreugd Gods woord gelezen
 Maar och, het was slechts tijdgeloof.

4

I k had veel het helse vuur voor de ogen
 O, d' overtuiging was een zwaard
 Dat ik soms bijna was bewogen
 Te leven beter, meer bedaard
 Maar och, ik zat zo vastgebonden
 Aan werelddienst en ijdelheen
 I k wou niet scheiden van de zonden
 En sprak: Zo jong al vroom? O, neen

5

Neen ik ging de beker veeleer vullen
 Met mijne ongerechtigheid
 Die lange vreeze is maar mallen
 Was mijne taal. O, dwaas bescheid.
 I k was het beste op mijn dreven
 Als de inspraak: mijn geweten zweeg
 Zo vrij en blij maar voort te leven
 Alsof ik nimmer 't doodskleed kreeg

6

Toch bleef de Heere telkens kloppen
 Bleef kloppen aan het harde hart
 Dat gaf aan mijn gemoed weer schokken
 Dan was mijn toestand weer benard.
 Eens las ik uit gewijde boeken
 Ontleend uit Gods getuigenis

Dit woord: Die hunne ouders vloeken
Wacht niets dan zwarte duisternis

7

Dat was een stem van God gesproken
Rechtstreeks tot mij. 't Drong in mijn ziel
Mijn ouders had ik veel verdrotten
Gevloekt zelfs! Denk hoe bang 't mij viel!
De stedenhouder Gods van binnen
Die sprak tot mij: O mens, denk na
'k Was radeloos, schier buiten zinnen
En dacht: Nu komt de dood weldra

8

Daar werd ik nu van twee verdrongen
'k Was 't zondig leven nog niet moe
'k Werd door de duivel dus besprongen
Wel, is 't zoo, dan vloek maar toe!
I k ging weer naar de satan horen
En rende als een hollend paard
'k Ging de inspraak van 't geweten smoren
Neen groter monster zag nooit d' aard.

9

I k deed ze niet bedekte zonden
Nee, 'k schaamde mij voor God nog mens
Wat heb ik die kostb're tijd verslonden
Geleefd slechts naar mijns harten wens
Wat heb ik God toch durven tergen
Ook met dat hels comediespel
O, wat men van mij kwam te vergen
Hoe Godloos ook, 't was alles wel.

10

'K ben soms geweest in doodsgevaren
Eens op een nacht verdrong ik haast
Doch Gods hand wilde mij bewaren
'k Kwam vrij met schrik, doch stond verbaasd
Maar 'k kon daar ook niet gaan verloren
Omdat ik was onsterfelijk
I k moest nog worden weergeboren
Nog overgebracht tot Jezus' rijk.

11

Doch eindelijk werd ik stil gehouden
'k Kwam voor de Heere tot een val.
Wij kwamen toen in dubb'le rouwe
Door sterfgeval op sterfgeval
Mijn moeders moeder kreeg de tering
Zij stierf. I k stond verbaasd bij 't lijk
Daar volgde een roepen om bekering
Maar nog geen ernst: 't was uiterlijk

12

Daar hinkte ik op twee gedachten
O! Nare toestand wie dit kent
De zonde met geen lust betrachten
Zoals ik wel vroeger was gewend
Het zeker lot der stervelingen
De dood veld' ook mijn tante neer
I k ging, omschrik mij op te dringen,
Haar dikwijls zien, steeds keer op keer

13

Een andere slag kwam ons te treffen
 Daar stierf broer Gerrit plotseling.
 Toen durfde ik geen oog meer op te heffen
 't Was altijd: nietig sterveling!
 'k Zag het graf met opgesperde kaken
 En nooit verzadigd; onvoldaan.
 En zou de dood tot mij genaken
 En dan? Dan was 't niet afgedaan.

14

Het oordeel zou dan aanstonds volgen
 'k Kreeg met een wrekend God te doen
 Die zijne haters zal vervolgen
 Als as verstuiven en verdoen
 'k Was zonder hoop op de eeuwigheid
 Als spinrag zag de draad mijns levens
 En onbereid, o onbereid!

15

Toen werd het zuchten, schreeuwen, roepen:
 O God 'k moet zijn tot U bekeerd
 Mij dreigden niets dan zware vloeken
 Zoals Gods woord ons duidelijk leert
 'k Zag op de vromen neer met achting
 Mijn vorige vrienden schuwde ik ras
 't Was vrees en angst, niets geen verwachting.
 'k Wist niet dat dit ontdekking was.

16

Mijn schulden zag ik opgeschreven
 I n 't boek van Gods alwetendheid
 I k riep: Zoveel dood en ik nog leven
 O wondere lankmoedigheid
 Maar, zei ik, niets kan de hemel erven
 Dat onrecht en dat gruwel doet
 'k Bad: Heere wil in mij verweven
 Een vaste Geest en rein gemoed

17

't Verlangen kon ik niet meer missen
 'k was bang dat 'k weer zou vergaan
 't Was mij benauwd, dat kunt gij gissen
 I k wist niet van des Heeren paan
 Toen kwam mij voor uit het Woord des Heeren
 Hij die Hem needrig valt te voet
 Die zal van Hem zijn wegen leren
 En daar brak nu mijn gemoed

18

Toen moest ik andere tranen schreien
 Uit ootmoed voor de Algoede Heer'
 'k Dorst nu vrijmoedig schuld belijden
 'k Zei: Nooit krijgt mij de wereld meer
 Je houd niet vol! Kwam mij bedillen
 De satan was 't, doch ik voelde toen
 I k had veel liever sterven willen
 Als ooit de zond' met lust te doen

19

I k voelde gans geen zonde lusten
 En Hij, die 't goede werk begon

Wou mij hierbij niet laten rusten
 Maar voeren tot de Levensbron
 'k Had nog geen kennis van mijn harte
 Van deugd tot deugd, van kracht tot kracht
 Dacht ik voort te gaan. Doch nieuwe smarten
 'k Moest ondervinden hoger kracht

20

Mijn zondig bidden kon niet baten
 De wet kwam in zijn geestelijkheid
 I k zag ook mijn doen en laten
 I n 't oog van God: afschuwelijkheid
 Hoe nu? Doch gunstig uit de hoogen
 Dees stem: 't Geen u onmogelijk scheen
 Al staat gij dan met droevig oogen
 't I s mogelijk! Maar bij God alleen!

21

Toen ben ik de nieuwe leer ontlopen
 Daar hoort men niet van vrij' gena
 Bij de oude waarheid was nog hopen
 Daar hoorde ik Gods volle raad
 Toen zag 'k mij meer en meer bevangen
 Met banden. O 'k draag satans beeld
 I n ongerechtigheid ontvangen
 Was ik onrein uit onrein geteeld.

22

Daar leerde ik bij ondervinding
 Mijn onmacht en mijn tegenstand
 Het werk Gods: O wat een verblinding
 Daar was ik tegen aangekant
 Veroordeeld stond ik nu te kijken
 't Was strijd, 't was vrees voor zelfbedrog
 I k schreeuwde wel om liefdeblijken
 Maar, luister toe, 't moest dieper nog.

23

Daar stond ik ter vierschaar als gedaagde
 God sprak mij om mijn schulden aan
 O kindren 'k was als een gejaagde
 I k kon voor Gods gerecht niet bestaan
 De wet die eiste en vloekte tevens
 't Geweten dat beschuldigd mij
 De satan kwam hier ook benevens
 En brulde grijnzend: Weg moet hij!

24

I k zag de wanhoop der verdoemde
 't Verwijt van vijand en van vriend
 I k zondig zo ik die straf verbloemde
 Want ik had zelf die straf verdiend
 Daar lag mijn roem, mijn naam, mijn ere
 't Gebed was kort: O God, gena
 En is er nog een middel Heere
 Opdat ik deze straf ontga

25

Toen kwam zich Jezus openbaren
 'k Mocht de kracht gevoelen van Zijn bloed

Zijn liefde aan mijn ziel ervaren
 Zijn tale sprak tot mij zeer zoet
 I k ben om uwe overtreding
 Geheel verbrijzeld en doorwond
 I n Mijne striemen is genezing
 I k den Middelaar van het Vreeverbond

26

Daar was de Toevlucht van mijn zonde
 Een Leraar der gerechtigheid
 Een Priester van geneesb're wonden
 Een Koning tot mijn heiligheid
 Dat was iets dat mijn hert doorgriefde
 Nog redding voor zo'n snood rebel
 En ik het voorwerp van die liefde
 Een erfwacht en een spruit der hel

27

Wat zag ik dat offer, gans volkomen
 'k Kon daarmee in 't gericht bestaan
 Fonteine vol van levensstromen
 O, eeuwige liefde, o, wonderdaan
 'k Zag volheid; algenoegzaamheden
 'k Zag welbehagen: God in Hem
 Een dierb're bron van zaligheden
 I k weende uit met luider stem

28

Niet lang daarna moest ik ondervinden
 Dat zien toch nog geen hebben is
 'k Riep als de bruid: Waar is mijn Beminde
 En voelde toen eerst recht gemis
 Toen werden 't krachtiger werkzaamheden
 'k Werd tevens met veel strijd bezocht
 Daar zag ik mijn ellendigheden
 En vleselijk onder zond' verkocht

29

Soms te onverschillig om te zuchten
 Daar leerde ik mijn vijandigheid
 Als Ezau was 'k: Voor schijngezichten
 Zou ik geven mijne zaligheid
 O, kinderen, ik zeg u allen
 's Mensen ellende is zo groot
 I n 't paradijs zijn wij afgevallen
 Blind, stom en doof, geheel geestelijk dood.

30

Die toestand was mijn ziel als alsem
 God maakte mij weer arm van geest
 'k Riep uit: 'k Ben schuldig Heer' geef balsem
 Die heel mijn kranke ziel geneest.
 'k Ben onverzoend, moet Jezus hebben
 Geheel en al, gestaltelijk niet
 Als grond zag 'k die slechts aan als webbe
 Onvast als een beweegbaar riet

31

De Heere beliefde neer te dalen
 En ik mocht weer zien wie Jezus was
 Een Bruidegom, en mij bepalen
 Dat ik aan Hem gegeven was
 Reeds in de stille eeuwigheden
 O, heilgeheim, dat 'k ondervond
 Te zien in de eeuwige raad der vrede
 Het welverordend Vreeverbond

32

Van kribb' tot kruis zag 'k Jezus dragen
 Der zonden schuld van hen die zijn
 Vervat in 't eeuwig welbehagen
 In 's levensboek de naam van mijn
 O, zaal'ge stond, en nog geen rust
 Een haakje nog, dat gaf nog strijd
 Nog iets waarop mijn ziel beluste
 Nog alles ik was mijn zelf niet kwijt

33

Ik kreeg de aanval: 'k had mij zelfs bedrogen
 Maar toegeëigend onbeperkt
 Nog eens kreeg ik 't gezicht voor ogen
 Ik zag dood en was gans uitgewerkt
 Een naakte ziel, moest ik nog ervaren
 'k Zag mij voor eigen rekening staan
 En toen ik God kon vrij verklaren
 Daar brak het uur der redding aan.

34

Daar stond ik in mijn vuile kleren
 Als eens de priester Jozua
 De satan wilde het thans nog weren
 Maar, nee, sprak Jezus, 'k geef gena
 Die Held kwam zijn verdienste bieden
 Mij wassen in Zijn Middelaarsbloed
 Daar moesten hel en aanklacht vlieden
 Daar eindigde ik in 't eeuwig goed

35

Daar zag ik mijn zondental vergeven
 Geworpen in het diepst der zee
 Daar kreeg ik een recht op 't eeuwig leven
 Daar riep mij alles toe: De Vree
 Toen zwoer God zelfs, Ik zal u niet schelden
 Nog toornen in der eeuwigheid
 't Was wonderlijk, mijn ziel ontstelde
 Slechtst Amen heb ik daarop gezeid

36

Toen ondervond ik zoete vrede
 O ongekende zaligheid
 Ik zag met heil mij toen beklede
 Gedekt met Gods gerechtigheid
 Vrijmoedig durfde ik toen te vragen
 Wie brengt nu nog beschuldiging in
 Wie de uitverkoornen Gods belagen
 Van God gekend uit 'd eeuwigheid?

37

O, ik lag in Jezus als verslonden
 Een rank in eed'le wijnstol vast
 In Hem volmaakt stond ik weer vaster
 Als eenmaal Adam voor de val
 Geen vlekje, ook geen rimpel was er
 Aan mij, 'k was wit geheel en al
 Ik heb de verplanting ondervonden
 Schier zichtbaar, o zo duid'lijk vast

38

Zij die Hem hebben aangenomen
 Die geef ik macht, zo kwam mij voor
 Zich kind'ren Gods en zonder schromen
 Te noemen. 't Trok mijn ziele door
 Ik had die geloofskracht niet ontvangen
 Toch voelde ik er behoefte aan
 De gunst de Vader te verlangen
 En God heeft aan die wens voldaan.

39

Door 's Zoons genade nu vertederd
 In 's Vaders liefde en gunst hersteld
 Werd ik van mijn kindschap nu verzekerd
 De Heilige Geest ten pand gesteld
 Toen zonk ik neer, 'k sloeg 't oog naar boven
 Verwonderd, 'k had geen geest in mij
 'k Was zo door liefde opgetogen
 Dat ik Abba, lieve Vader zei.

40

Daar daalde nu in volle stromen
 De vrede Gods in 't harte neer
 In het heil nu opgenomen
 Was ik vrij. Ik had geen begeerte meer
 'k Riep allse vee, zelfs 'd engelkoren
 Met dier en steen was mijn verbond
 De prikkel had de dood verslonden
 Daar ik 'vrij met 't graf' zelfs ondervond

41

Gods driemaal Heiligen Naam ter eere
 Moet ik melden dat 'k werd ingeleid
 In al de deugden van de Heere
 En daar nu mijn behoud in leid.
 Zijn gunst zal mij nu eeuwig blijken
 Zijn trouw staat vast, o eeuwig Heil
 Nee, nooit zal Zijn verbond bezwijken
 O, diepte Gods, hier is geen peil.

42

Nu was de afscheidsmuur verbroken
 'k Was één met Vader, Zoon en Geest
 'k Heb uit Gods daden veel gesproken
 Aan 't hart gevoeld nog allermeest
 Wat had ik lust tot heilig leven
 Wat schuwde ik de zonde toen
 Mijn krachten in mij zelfs begeven
 Mijn dier'bre Jezus gans 't Rantsoen

43

Het lust mij niet thans meer te schrijven
 O, wat ik verder ondervond
 'k Mocht lang nabij de Heere blijven
 En Jezus blijft alleen mijn grond
 O!, mocht gij ook eens op die Rotssteen zinken
 O! Rust toch nooit in plicht of deugd
 Twee wegen slechts: Eeuwig verdrinken
 Of eeuwige zalige hemelvreugd

44

Gij, Heere, die met slijk der straten
 Der blinden ogen openen kan
 Mocht dat als middel hiertoe baten
 Dat in Uw hand 't nog zielen won!
 Verleen Uw zegen in ontferming
 Uw Geest daal op mijn kinderen neer
 O, neem ze toch in Uw bescherming
 Drie-enig God! Uw Naam ter eer.
 Amen.